

v roce 1919 8208 Kč 56 h, v roce 1920 14.115 Kč 24 h, v roce 1921 17.652 Kč 56 h, v roce 1922 21.840 Kč a za první pololetí 1923 12.055 Kč 53 h. Tu tedy byla žalovaná podle čl. IV. zákona ze dne 23. ledna 1914, čís. 13 ř. zák. a hledíc k zákonu ze dne 9. dubna 1920, čís. 313 sb. z. a n. o osobní dani z příjmu povinna, tuto daň vypočísti výměrou, která by se vztahovala na vyplacený peníz roční podle zákonité stupnice. Proto předpisu Šu 234 III. cit. zák. nemohlo býti užito. Toť ovšem stav nepravdivelný a mimořádnými poměry vyvolaný, při němž dlužno bráti zřetel na ručební povinnost zaměstnavatelovu. Okolnost, že žalovaná byla podle Šu 235 zákona povinna učiněné srážky odvésti do 14 dnů příslušnému úřadu bernímu, což se nestalo, nemá s touto rozepří co činiti, neboť se nedotýká ručební povinnosti žalované, o které ostatně nebylo ani tvrzeno, že to, co dovolateli srazila, nezaplatila dodatečně.

Čís. 4803.

Dopravní řád železniční.

Překročil-li odesílatel, nakládaje sám vagon, jeho únosnost, jest práv dráze ze škody z toho vzešlé, třebaže nebyl dráhou přistaven vagon žádané vyšší únosnosti. Dráha není povinna přesvědčiti se při přejímání vozu k dopravě, zda není přetížen, a odmítnouti po případě jeho převzetí.

Přiměřenost náhrady za přeložení nákladu v železničních dílnách.

(Rozh. ze dne 11. března 1925, Rv II 6/25).

Žalovaný žádal dráhu o přistavení vozu o nosnosti 15.000 kg. Dráha přistavila však vůz pouze o nosnosti 11.300 kg, žalovaný obtížil jej nákladem 11.700 Kg, následkem čehož se vůz poškodil, dráha jej dala v železničních dílnách přeložiti a domáhala se na žalovaném náhrady nákladu přeložení a zhotovení nových dřevěných podkladů a podpěr. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e přiznal dráze pouze část zažalovaného nároku, shledav hrubé zavinění dráhy v tom, že přistavila žalovanému vůz s menší nosností, než-li byl žádán. O d v o l a c í s o u d uznal zcela podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení, ale činí tak neprávem. Dle vlastního udání nežádala žalovaná firma přistavení vozu pro dopravu zásilky 117 q, nýbrž přistavení vozu o nosnosti 15 tun. Takový vůz byl jí přistaven, ale odmítnut, poněvadž neměl odstranitelných stěn. Byl jí přistaven jiný vůz s odstranitelnými stěnami, ale o nosnosti jen 113 q, a tím se žalovaná strana spokojila, ač jí musilo býti při zachování povinné bedlivosti řádného obchodníka patřno, že vůz bude přetížen, a měla proto právě tento druhý vůz odmítnouti. V tom, že tak neučinila, spočívá zavinění žalované firmy. Že by dráha byla povinna přesvědčiti se při přejímání vozu k dopravě, není-li přetížen, a po případě odmítnouti jeho převzetí, nelze z předpisů železničního doprav. řádu a tarifu dovoditi. Předpisy §§ 59 a 60 žel. dopr. ř.

i prováděcí ustanovení k nim činí za přetížení vozu odpovědným jediné odesílatele bez ohledu na to, kdy bylo přetížení zpozorováno a bylo-li již při podání zásilky pouhým srovnáním váhy uvedené v nákladním listu s nosností vozu na něm označenou poznatelné. Žalovaná strana nemůže se proto dovolávat zavinění dráhy neb jejího spoluzavinění. Ani poukaz na odstavec (2) Šu 59 žel. dopr. ř. nemůže přinést dovolateli úspěch. Od únosnosti ra voze naznačené nutno rozeznávat ložnou váhu rovněž na něm vyznačenou. Jenom má-li vůz výjimečně jen jeden nápis označující přípustné zatížení, shodující se s ložnou váhou, smí být napsaná váha překročena o pět procent, zatížení přesahující únosnost není v žádném případě dovoleno. V tomto případě bylo zjištěno, že únosnost vozu byla označena váhou 113 q, ručí tudíž žalovaná firma za její překročení, zvláště když ani netvrdí, že ložná váha nebyla na voze udána. Také ohledně výše požadované náhrady posoudil odvolací soud rozepří správně. Nárok dráhy není omezen dle p. u. VIII k Šu 59 žel. dopr. ř. na poplatek za přeložení zásilky stanovený v oddělení B nákladního tarifu pod D 5. Nehledíc k tomu, že by dráhy v tom případě mohly počítati také ještě poplatek za použití jeřábu (D 6), platily by tyto poplatky jenom, kdyby se bylo stalo přeložení ve stanici P., kde bylo vadné naložení zpozorováno. Přeložení musilo však býti a bylo provedeno v dílnách, nejde tedy o paušální tarifní poplatek, nýbrž o zvláštní výlohy, které musí odesílatel podle p. u. V a IX k Šu 59 žel. dopr. ř. nahraditi ve výši skutečně vzešlé, totiž jako jinou práci prováděnou v dílnách. Námitku, že účtovaná částka jest přiměřeně vysoká, odůvodňuje žalovaná strana poukazem na nižší výlohy, s kterými opatřila sama přeložení téhož stroje s německého vozu na vůz domácí, přehlíží však, že toto lacinější přeložení bylo vadné. Názor slyšeného znalce dopravní služby, že přiměřenou by byla jen asi polovice účtované částky, poněvadž prý mohli býti místo odborných dělníků přibráni částečně lacinější dělníci necvičení, nelze hodnotiti více než jako pouhou domněnku, neboť znalec opírá tento svůj úsudek jen o spisy, a tyto nepodávají dle jeho vlastního seznání o provedeném díle dostatečného vysvětlení. Železniční dílny nejsou podnikem výdělečným, jejich provoz jest výhradně ve službách železniční dopravy a může býti posuzován jediné s tohoto hlediska. Cena prací v nich provedených neřídí se jejich obchodní obecnou hodnotou, nýbrž zvláštními předpisy, totiž mzdou použitých dělníků, jichž výběr musí býti v zájmu služby a díla ponechán správě dílen, a normovanou režijní přírůžkou. Jelikož v tomto případě vznikly, jak bylo zjištěno, skutečně výlohy ve výši dráhou požadované, musí je žalovaná strana zaplatiti bez ohledu na to, že by soukromý podnikatel mohl snad na nich něco uspořiti.

Čís. 4804.

Nájemce nemůže se domáhati na třetí osobě petitorní žalobou, by ho nerušila v užívání najaté věci.

(Rozh. ze dne 12. března 1925, Rv I 360/25.)

Žaloba nájemnice proti žalovanému o určení, že žalovaný nemá vůči ní práva, používatí pokoje v jejím bytě, byla o b ě m a n i ž š í m i